

**Následky
nehmotného znečištění
životního prostředí**

FRIEDBERT KARGER

Následky nehmotného znečišťování životního prostředí

FRIEDBERT KARGER

Autor se narodil v r. 1940 v Mnichově. Studoval fyziku, filozofii a psychologii. Od r. 1962 je činný v oboru plazmové fyziky. Od r. 1967 pracuje v Institutu Maxe Plancka v Garchingu u Mnichova a od r. 1980 v něm zastává místo vedoucího výzkumu na pokusném zařízení ASDEX-Tokamak (zařízení ke zkoumání podmínek termonukleární fúze). Kromě Evropy působí jako poradce v oboru plazmové fyziky také v Severní a Jižní Americe, Africe a Asii. Od r. 1959 vede dr. Karger výzkum i v oblasti parafyziky, a to v mezinárodním rámci.

S poznatky získanými při těchto výzkumech seznamuje autor širokou veřejnost na přednáškách, které se uskutečnily již v mnoha zemích a které mezi posluchači vzbudily velký zájem. Zabývá se v nich nejen tím, co může být měřeno fyzikou, ale i otázkami týkajícími se lidského nitra.

Dr. Karger je členem Společnosti pro výzkum východní moudrosti a západní vědy (založena fyzikem a filozofem Carlem Friedrichem von Weizsäckerem) v Německu a členem Institutu noetických věd (založen fyzikem a astronautem Edgarem D. Mitchellem) v Kalifornii.

Dámy a pánové,

dnes vám budu přednášet o nehmotném znečišťování životního prostředí. Někteří se možná zeptají: Co to vůbec je? Není snad znečištění nutně spojeno s hmotou? Všichni známe ten obrázek, kdy prázdné plechovky od konzerv a staré pneumatiky znečišťují přírodu. Známe i kouřící komíny, čadící výfuky aut nebo celá města ve špinavém smogu, když panuje inverze. A existuje také neviditelné znečištění - například vzduchu -, které není způsobeno pevnými částicemi, ale plyny, jako kyslíčným uhelnatým, dioxinem či radioaktivními plyny (radonem aj.). Ale u všech těchto jedů je ve hře hmota, ať už ji vidíme nebo ne. Co je tedy nehmotné znečištění životního prostředí?

Udělejme si malou exkurzi do mého pracovního oboru, do plazmové fyziky. Příkladem plazmy je Slunce nebo blesk. Chceme-li pevné, tekuté nebo plynné látky udržet pohromadě, uchovat je, ví každý, že je musíme přenést do hmotné schránky. Pytel písku, kbelík vody nebo kyslíková láhev jsou pro to dobrým příkladem. Pokud však chceme udržet pohromadě hmotu ve čtvrtém skupenství, tedy plazmu, pak tato metoda již nestačí. Kdyby totiž měla plazma málo energie, na stěnách schránky by rekombinovala, tj. přešla by do jiného skupenství neboli přestala by jako plazma existovat. Pokud by naopak měla dostatek energie, odpařila by schránku, čímž by tato také přestala existovat a nemohla by být tedy použita. V plazmové fyzice vysokých teplot jsme tedy nuceni uzavřít plazmu do schránky nehmotné. Takovými schránkami jsou magnetická pole vytvářená cívkami. Magnetická pole nejsou hmotná, přesto však na hmotu působí. V posledních desetiletích se ukázalo, že časově proměnná magnetická pole, ať jsou přírodního původu či jsou vytvořena síťovým napětím o frekvenci 50 Hz, mohou mnohostranně - i negativně - ovlivňovat biologické systémy včetně člověka. Totéž platí pro elektromagnetické záření až do velmi vysokých frekvencí. Obdobně jako u materiálního znečištění životního prostředí vznikl pro tento jev v anglosaských jazycích pojem "elektromagnetický smog" .

Člověk může být poškozován i takovými druhy znečištění životního prostředí, které působí **bez** účasti hmoty. Pomysleme jen na zvukové vlny. Kdo bydlí u dálnice nebo kdo se někdy nedobrovolně ocitl na diskotéce, ten tomu porozumí. A když se člověk dívá na některé moderní stavby nebo umělecká díla, napadne jej možná, že existuje i znečištění **optické**.

Těmto druhům nehmotného znečištění životního prostředí je společné, že je můžeme popsat pomocí existujících fyzikálních teorií. Elektromagnetická i akustická podráždění se k nám dostávají fyzikálně pochopitelnými procesy. To však **nebude** tématem této přednášky. Tím, na co bych se chtěl soustředit, jsou ta nebezpečí pro naše životní prostředí, která leží za hranicemi současných poznatků přírodních věd a nepatří tedy ke hmotě, jež je naší fyzikou popsatelná.

Možná si položíte otázku, proč to chci udělat já, fyzik. Vedle plazmové fyziky jsem se více než 30 let zabýval i parafyzikálními otázkami, tedy fyzikálním bádáním v oblasti paranormálních jevů, např. telepatí, jasnovidectvím, předvídáním, telekinezí. V 60. letech jsem zkoumal jevy jako "remote viewing", tj. vidění bez zapojení tělesného zraku, hlasy z magnetofonových pásků zachycené za zvláštních okolností, filipínské léčitelství, chození po žhavých kamenech na ostrovech Fidži, případy strašidelných jevů a mnoho jiného. Tyto nanejvýš neobvyklé jevy však nejsou věcí hlavní. Při této činnosti jsem se zákonitě dostal do styku s otázkami, které se přímo týkají bytí člověka a které překračují hranice přírodních věd.

Zažije-li někdo takové věci, přistupuje-li k nim bez předsudků a pak - spolu s odborníky na triky - zjistí, že měření byla správná a že tedy daný jev bezpochyby existuje, přestože se vymyká všem fyzikálním vysvětlením, pak by mohl začít pochybovat o přírodních zákonech. Tuší však, že musí být něco více než tato hmota, tedy látka, kterou můžeme ve fyzice popsat. Látka, která je ještě jemnější - jemná hmotnost -, i když se její existence jeví fyzice často jako paradoxní.

Měl jsem štěstí, že jsem velmi brzy poznal knihu, která podrobně popisuje zákonitosti, jež onu jemnou hmotnost řídí. Poznal jsem, že tyto zákonitosti, i když nemohou být fyzikálně popsány, jsou přesto logické a člověku pochopitelné a že tyto jevy nejsou něčím zvláštním, co by existovalo odděleně od normálního světa, nýbrž že všechno patří k **jediné** velké realitě.

Teprve toto vědění o jednotě obklopující nás reality nám umožňuje vyvodit analogické závěry. Zákony jsou vždy stejné, jen formy se mění podle rozličných úrovní. Již jsme blíže poznali rozdílné, ovšem nepříliš od sebe vzdálené formy v nám známé hmotě. Mluvil jsem o pevném, tekutém, plynném a plazmovém skupenství, které odpovídá panující teplotě. Těmito formami hmoty může procházet množství různých druhů vln nebo záření. Přitom jsou způsoby šíření těchto vln v jednotlivých formách hmoty různé. Tak může např. jeden druh vln procházet některou pevnou látkou nebo tekutinou bez zábran, zatímco plazma je pro tento druh nepropustná, nebo naopak. A přesto lze všechny druhy vln popsat jediným základním typem diferenciální rovnice.

Na tomto příkladu však také vidíme možná nebezpečí: můžeme sice vytvářet analogie, ale musíme se uchránit nesprávných ztotožnění.

Chtěl bych se zmínit o dvou případech z oblasti parafyzikálních jevů, při nichž takové nepřipustné ztotožnění vedlo k velkým nedorozuměním. Tím prvním je telepatie. Především bylo experimenty v parapsychologických laboratořích nade vší pochybnost dokázáno, že telepatie existuje. Mnoho lidí již mělo prožitky, které můžeme označit za telepatii. Přitom je hojně rozšířeno mínění, že telepatie pracuje pomocí elektromagnetických vln jako rádio. To je nesprávné. Byly provedeny detailní pokusy, které při telepatickém přenosu informací s určitostí vyloučily nám známé elektromagnetické frekvence používané při přenosu rádiových vln. Jsou to především takové telepatické pokusy, při nichž byly pokusné osoby izolovány clonou, ale i pokusy, které provedl můj kolega Edgar Mitchell* během svého letu s raketou Apollo 14 k Měsíci. Lze mluvit o analogii mezi rádiovým přenosem elektromagnetickými vlnami na straně

jedné a telepatickým přenosem informací na straně druhé - především pokud se týká resonance. Je však chybné obojí ztotožňovat.

Druhý případ: ruský manželský pár Kirlianovových popsal typ koronálního výboje, který umožňuje rozlišovat určité stavy živých systémů. Někteří lidé mohou vidět astrální tělo člověka nebo jeho vyzařování, které také nazýváme aurou. Protože obojí může podle okolností vykazovat určitou podobnost, byla Kirlianovova fotografie lehkomyšlně nazvána "fotografií duše" . 'To je rovněž nesprávné. Jak absurdní je toto označení, je vidět již z toho, že na základě takového označení by mohl mít duši také železný hřebík, který vykazuje krásný koronální výboj, zatímco hřeben z umělé hmoty ne.

Toto jsou jenom dva příklady. Je však ještě velký počet podobných tvrzení a nesprávných představ, které jsou rozšiřovány většinou z komerčních důvodů. Vzpomeňme třeba na vyučování chůzi po žhavém popelu, tedy "chůzi v ohni", která je v poslední době v západním světě tolik propagovaná a připravuje se často se spoustou bezobsažných esoterických povídaček. Ve skutečnosti je v mnoha případech kapacita tepla a tepelná vodivost žhavého popela tak malá, že takový koberec může bez přípravy přejít každé dítě.

Tyto falešné představy či škodlivé informace straší pak lidem v hlavě a mohou celou oblast bádání uvrhnout do špatného světla. Jak jsme při telepatických pokusech zjistili, myšlenky jsou síly. Jsou-li myšlenky mylné a objevují se v hojném počtu, způsobují jemnohmotné znečištění životního prostředí a mohou mít i zhoubné účinky. Výsledkem takových zmatků pak je, že sílí volání po větší vědeckosti a šíří se názor, že by se k celé této oblasti mělo přistupovat pouze přísně přírodovědecky. Ale i tento extrém je chybný. Proč?

Jestliže budeme přistupovat k parafyzikální, tj. jemnohmotné oblasti jen s našimi dosavadními přírodovědeckými metodami, tedy přísně pozitivisticky, nesporně jakýsi pokrok učiníme. Podobně jako v minulých stoletích letec v balónu, který se chtěl vznést až k Měsíci. Čím více zlepšení na svém balónu prováděl, tím výše se dostával.

Ale pozorovatel, který zná základní zákonitosti, ví, že i kdyby byl balón sebelehčí a sebevětší, dostane se sice vždy o něco výš, ale nikdy Měsíce nedosáhne. Je ovšem pravda, že zvýšené úsilí přivádí dotyčného stále blíže k cíli, ale nakonec toto úsilí již není v poměru k dosaženému. Toto paradigma je možno použít s příslušnými obměnami - mutatis mutandis - v mnoha výzkumných oblastech. Pomyslete třeba na výzkum elementárních částic a jejich stále gigantičtější urychlovače nebo na mnohá lékařská vyšetření, při nichž se používá stále dražších aparatur.

Jestliže jako vědouce pozorovatel zmíněnému letci v balónu řeknete, jaké má vyhlídky, nenaleznete porozumění, protože on má při každém novém zkušebním letu pocit úspěchu. Sám přece poznává, že každé zlepšení ho vynese výše. Ale řada konverguje, tzn. že hranice, přes niž se nedostane, je pevně předurčena. Je jí vzdušný obal naší planety. Těchto 40 km je směšně málo v poměru ke 400 000 km, které by při letu k Měsíci musel ještě překonat. Jen úplně jiný princip, v tomto případě raketa, mu může pomoci k dosažení cíle.

Co nám říká tento příklad?

Balón je obdoba našeho rozumu, kterým se dosud úspěšně zabýváme přírodními vědami. Pokud použijeme k výzkumu parafyzikálních jevů či jemnohmotných oblastí výlučně jen rozum, pak máme sice vždy pocit, že děláme pokroky, ale jeho omezení v poměru ke vzdálenosti našeho cíle je příliš velké. Tohoto cíle můžeme dosáhnout jen tehdy, použijeme-li jiné prostředky - totiž našeho ducha. Musíme k tomu použít stejný druh, neboť nemůžeme očekávat, že naším rozumem, tedy něčím, co patří jen k hrubé hmotě, poznáme jemnohmotné.

Jakmile jsme tento krok jednou učinili - a je to ten jediný, který vede k cíli - otevrou se naše oči neúprosným a přísným zákonitostem, které platí v jemnější hmotě právě tak jako v naší hrubohmotné materii. Bez znalosti těchto zákonů nám mohou projevy jemné

hmotnosti připadat jako nesouvislé útržky jakéhosi zmateného propletence.

Totéž platí pro naši hrubou hmotnost. Pokud bychom neznali fyzikální zákony, nemohli bychom si mnohé pozemské jevy vysvětlit. Se znalostí těchto zákonů však můžeme převést zcela rozdílné jevy na týž princip - a co je zvlášť důležité - také je využít. Když například naladíte radiopřijímač na určitý vysílač nebo když v zimě zůstanete vězet se svým autem v nějaké díře a pak obratně pravidelným přidáváním plynu vůz z díry vyhoupáte, pak v obou případech používáte stejný základní typ diferenciální rovnice, která popisuje tzv. rezonanci, i když oba příklady se jeví jako úplně rozdílné.

Výše zmíněná kniha, kterou jsem objevil, ukazuje, jak ještě větší mnohotvárnost jemnohmotného dění může být vztažena na několik málo základních zákonů. Udivující přitom je, že zákony popsané v této knize se potvrdily ve všech mých výzkumech, což jsem u žádné jiné knihy nezažil. Jistě pochopíte, že proto se pro mne stala takřkajíc pracovní knihou, knihou "fyziky" jemnější hmotnosti. Ale ona se nezabývá jen jemnohmotností. Ukazuje všechny skutečnosti. Jestliže se pokoušíme vypátrat základní zákony, ať ve fyzice, parafyzice nebo i v duchovní oblasti, hledáme přirozeně pravdu. A když je takový zákon ve fyzice nebo v jiných oblastech objeven, pak je to velký zážitek. Je to, jako by najednou bylo světlo tam, kde dosud panovala tma. Nyní můžete vytušit, proč kniha, o níž mluvím, nese název "**Ve světle Pravdy**" [1]. Napsal ji Oskar Ernst Bernhardt pod pseudonymem **Abd-ru-shin**.

Zkusme nyní, co nám může říci k našemu tématu. Mluvíme o jemnohmotnosti. Zaplavuje nás nesmírné množství knih a spisů o esoterice, New Age, parapsychologii, okultismu, spiritismu apod. Všude se propagují metody a praktiky, které slibují rozšíření vědomí, získání magické síly nebo probuzení jiných schopností.

Také v knize "Ve světle Pravdy" je kapitola s nadpisem: "Je možno radit k okultnímu školení?" První věta této kapitoly zní: "Tato otázka musí být zodpovězena absolutním 'Ne'." Proč tak nekompromisní odpověď? Tato odpověď je ve zmíněné kapitole podrobně

zdůvodněna na podkladě zákonitostí platných v jemné hmotnosti. Uvádět zde toto zdůvodnění by bylo příliš obšírné. Jen krátce: člověk ovlivňuje takovými praktikami své jemnohmotné okolí natolik, že může sobě i jiným způsobit vážné škody.

To platí zejména pro mladistvé, kteří jsou v poslední době obzvláště náchylní k zahrávání si s okultismem. Není bez zajímavosti, že okultismem mladistvých se v r. 1988 musel zabývat dokonce náš parlament. Sdělovací prostředky tehdy psaly o posunování skleniček, pohybování stolkem, kyvadélkách, satanském kultu atd. "Naše mladistvé přitahuje okultismus, často ke zděšení bezmocných vychovatelů", konstatovaly tehdy noviny. Celé školy a domovy byly napadeny touto "infekcí". Dospělí si s tím nevědí rady, protože tradiční výchovné metody nezabírají. Nábožensky motivovaný zákaz "Nesmíš" a vědecky jen zdánlivě fundované "To neexistuje" dnešní mladí neakceptují. Vždyť sami zjišťují, že to funguje. A tak se dál používá kyvadélek, stolků a skleniček a dochází k vyvolávání duchů až k tělesnému vyčerpání. Vlastní nebezpečí, která v tom spočívají, však zůstávají nepoznána. Jako odborník jsem byl často zván na radu do škol a domovů mládeže. Získal jsem přitom zkušenost, že mladiství těchto praktik zanechají pouze tehdy, když jim vysvětlíte zákonitosti, které se při nich uplatňují, takže pak jsou sami s to tato nebezpečí rozpoznat. Tímto postupem jsem v takto "infikovaných" skupinách mladých dosáhl téměř 100% úspěchu.

Přitom je třeba brát v úvahu nejen zevní poškození, jako neurózu, návaly slabosti, ztrátu smyslu pro realitu či v extrémním případě až psychózu. To je jen špička ledovce. Závažné je především to, co se děje v nitru člověka.

Mohu zde předložit opět jednu analogii z mé denní práce, z plazmové fyziky. Ve výzkumu jaderné fúze se pokoušíme zde na zemi simulovat poměry na Slunci a potom energii termojaderné reakce využívat. K tomu musíme hmotu zahřát tak silně, až se nachází ve skupenství plazmovém. Již jsem vysvětlil, že plazmu lze udržet jen v magnetických polích. Dejme tomu, že v magnetických polích je uzavřena plazma deuteria s teplotou 50 miliónů stupňů. V

důsledku tepelné vodivosti teplota na okrajích klesá, takže zde má asi jen 50 000 stupňů. Co u takovéto plazmy vidíme?

Na jejím okraji pozorujeme silné záření, kterého ke středu ubývá. Uprostřed je téměř zcela průhledné, jako by tam už žádné nebylo. Člověk má sklon považovat za důležité jen to, co je nápadné, co se přímo vnucuje, v tomto případě okraj plazmy. Kdybychom na základě tohoto záření učinili závěr, že plazma existuje jen v okrajových zónách a že tam se odehrává to nejdůležitější, došli bychom ke zcela chybným závěrům, neboť v těchto okrajových zónách je koncentrace plazmy a teplota (50 000 stupňů) dosti nízká. Nej hustší plazma se nachází uvnitř. Tam dochází k jaderným fúzím. Proč ale ve středu nic nevidíme? Je to tím, že vnitřní teplota je tak vysoká (50 miliónů stupňů) a emitované záření má tedy tak vysokou frekvenci, že opticky nemůže být již zachyceno. To znamená, že můžeme hledět skrze plazmu, aniž bychom ji viděli.

Tak se také může stát, že vnitřek plazmy může být již poškozen, např. proto, že teplota v jejím středu už poklesla, a my to na okrajovém záření přesto nepozorujeme.

Myslím, že analogie je jasná. Také u člověka je to vnitřní, tedy jemnohmotné, co se týká duše, to podstatné, avšak oku neviditelné. Proto se nesmíme nechat zmást: i když zevně nejsou škody zjištělné, mohlo již přesto k poškození duše dojít.

Vzhledem k dnešnímu chápání významu životního prostředí je při zavádění nových technologií požadován průzkum možných následků, které by tyto technologie mohly mít. Stejně bychom měli postupovat i u esoterických metod, a to **dříve** než je začneme provádět, abychom zabránili dlouhodobým škodám, které mohou způsobit.

Vezměme si ještě jednou příklad z plazmové fyziky. Slunce je plazma, která získává svoji energii z procesů termojaderných reakcí probíhajících v jeho nitru. My však vidíme jen povrch. Připusťme hypoteticky, že by vnitřní zdroj energie vyhasl. Na povrchu Slunce bychom to vůbec nepozorovali, a přesto by se v něm odehrávaly

velké změny. Teprve po velmi dlouhé době by bylo zvenku něco viditelné, neboť časová konstanta celého děje je obrovská.

Obdobné je to při okultistických a spiritistických hříčkách. Mnoho účastníků je poškozeno "jen" tak, že to pozemsky není ještě viditelné. Teprve při přechodu na "onen svět" náhle poznají, jaké hlouposti vlastně tropili. Ale jsou také mnozí, kteří si z toho již zde na zemi odnášejí zjevné škody, i když si během svého života nikdy vlastní příčiny neuvědomí.

Z toho plyne, že se musíme soustředit na to, co je skryté v nitru; také u člověka. A to lze jen tehdy, známe-li zákonitosti tohoto nitra. Známe-li např. zákonitosti jaderných procesů uvnitř Slunce, mohli bychom na základě neutrinového měření zaregistrovat, kdy tyto procesy ustaly, kdy tedy vyhasl zdroj energie. Bez znalosti těchto zákonů by to bylo nemožné. Analogicky to platí i o nitru člověka: jenom ten, kdo zná jeho zákony, může zjistit jeho poškození. A kdo se k nitru staví odpovědně, ten bude před okultním školením a podobnými praktikami vždy varovat.

To se vztahuje i na všechny věštecké praktiky, při nichž se používá jako indikátorů hmotných předmětů (kyvadélek, sklenek apod.), i na všechny praktiky, které spoutávají ducha člověka, jako je hypnóza nebo jiné formy sugesce. Přirozené, a proto zdravé je pouze to, co se projeví bez vnějšího popudu, tedy spontánně. Všechno ostatní způsobuje větší nebo menší jemnohmotné škody.

Chtěl bych se zmínit ještě o jiném případě, kdy jsou důležité znalosti zákonitostí působících v jemnohmotném světě. Leckdo se již setkal s případem změněného stavu vědomí, např. se schizofrenií. Obvykle přitom člověk reaguje vyděšeně, nejistě a zbaběle; je rád, když je postižený umístěn do uzavřeného ústavu a předán do péče odborníků - tak se aspoň domnívá. To je také správné, pokud se jedná skutečně o chorobu mozku, jako zánět nebo nádor. Často jde však o poruchu spočívající v jemnohmotné oblasti. V takovém případě jsou těmito politováníhodným pacientům, izolovaným v ústavu, podávány především zklidňující prostředky. Medicína je nedovede

kauzálně léčit. Uvědomíte-li si, že existuje i tato možnost, budete moci v budoucnu případně jednat odpovědněji.

Ti z vás, kteří z této oblasti ještě nic nezažili, se snad pousmějí nad mými vývody o jemnohmotných škodách na životním prostředí. Ale uvažte, že mnohému, co je dnes samozřejmé, se dříve lidé také vysmívali. Dnes si např. může kdokoliv zcela bez problémů objednat v restauraci "plnohodnotnou stravu". Ještě před 30 lety by se mu možná posmívali jako "kedlubnovému apoštolu". V ekologii si jistě mnozí vzpomenou, jak byla přijata kniha Rachel Carsonové "Silent Spring" (Tiché jaro). Již si ani neuvědomujeme, že pojem "ochrana životního prostředí" byl tehdy zcela neznámý. Jak je možno obraz světa rozšířit až za hranice známých představ, lze vidět na tom, že poznatky teorie relativity, kvantové fyziky a jiných oblastí našich přírodních věd by byly před sto lety považovány za bludy a pověry a jako takové by byly předmětem posměchu.

Rád bych vám také připomenul - a mluvil jsem o tom častěji i s Heisenbergem* -, co to ve 20. letech stálo přemáhání rozloučit se s představami klasické fyziky. Když si to uvědomíte, bude vám také jasné, jak je pro mnohé lidi těžké pokračovat stále dál - a nic si nenamlouvejme, vždyť v mnoha oblastech nebyl učiněn ani ten první krok, tedy krok od klasické fyziky k fyzice moderní. I ve zdravotnictví je mnoho lékařů, kteří sice používají přístrojů na bázi kvantové fyziky, ale jejich světový názor je poplatný ještě fyzice minulého století.

Tím vším bych chtěl říci, že tu vlastně není žádný důvod k posměchu, z historie bychom se měli spíše učit.

Ti, kdo cítí, že to, co říkám, je pravda, dovedou si jistě představit, jaké škody v jemnohmotném prostředí byly už záplavou takových okultních praktik napáchány. Ale nehmotné znečištění životního prostředí jde ještě dál. Nejen každý čin a každé slovo, ale i každá myšlenka ovlivňuje jemnou hmotnost a znovu nás zasahuje ve zpětném účinku. Existence telepatie potvrzuje, že myšlenky jsou síly. Nejsou "nic" a nejsou také "osvobozeny od cla", jak by si někteří chtěli namlouvat. Mnozí zacházejí se svými myšlenkami tak, jako se

dříve zacházelo se rtuťovými bateriemi: jednoduše se bezstarostně vyhazovaly. Ale člověk je odpovědný i za své myšlenky. Protože si toho většina lidí není vědoma nebo to nechce vědět, zachází se s myšlenkami lehkomyšlně, bezohledně a neodpovědně. Tím lidé nepřetržitě poškozují a otravují své jemnohmotné prostředí.

Je obtížné posoudit, jaká předchozí provinění se ještě lidem vymstí. Z ilegální a nezajištěné skládky jedovatých látek odnášejí spodní vody škodliviny dál a ty pak někde na zeslabeném místě vystoupí na povrch. K otravám tedy dochází mnohem později a jinde, než došlo ke znečištění. Právě tak může někdo myšlenkou svést druhého, snad duševně slabšího (často označovaného za "duševně narušeného"), který má slabší vůli, k činu, který by tento sám nikdy nevykonal. V poslední době jsme takové případy zažili. Jak je to možné? Abd-ru-shin píše ve zmíněné knize o účincích tří lidských projevů - myšlenek, slov a činů - toto:

"...formy všech tří druhů jsou spolu těsně spojeny, jejich účinky do sebe zasahují. Co to pro vás znamená, jak pronikavě a často s rozhodujícím účinkem se to projevuje v průběhu celého vašeho bytí, to zatím nemůžete ani odhadnout.

*To znamená, že i myšlenka, působící samostatně podle svého druhu, může stejnorodé ve **střední** hmotnosti posilovat, a tím vytvářet formy mající více síly. V tomto zesílení a dalším působení vznikne viditelná a účinná forma, která se projeví v **nejhrubší** hmotnosti, přičemž vy sami se na tom zdánlivě přímo nepodílíte.*

Je zdrcující toto vědět, známe-li myšlenkovou lehkomyšlnost a bezstarostnost pozemských lidí.

*Aniž byste to věděli, **účastníte** se mnohého činu, který provádí některý z vašich bližních, jenom proto, že se mu dostalo posily právě vysvětleným způsobem, posily, která byla schopna dohnat ho ke hmotnému provedení něčeho, co v něm dosud bylo v klidu a s čím si dosud v myšlenkách stále jen pohrával.*

*Mnohý pozemský člověk se velmi často pozastavuje nad nějakým činem svého bližního, hněvivě zavrhuje a odsuzuje tento čin, za který je však před věčnými Božími zákony **spoluodpověden!** Může se přitom jednat o člověka úplně mu cizího a o čin, který by sám v nejhrubší hmotnosti nikdy neprovedl.*

Zamyslete se jednou nad takovými ději, pak teprve správně pochopíte, proč k vám ve svém Poselství volám: 'Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastni!'

Stanete-li se ale v této vlastní očistě dosti silnými, pak bude na zemi pácháno méně různých zločinů než dosud, zločinů, za něž byli mnozí spoluvinní, aniž o tom věděli. " [2]

Tím je nám dán rozhodující pokyn k odstranění starých jemnohmotných zátěží. Musíme vědět nejen to, co nemáme dělat, ale také to, co udělat máme, když jsme jednali nesprávně. A tak jsme jednali všichni. Je nutné přeměnit nitro, naše myšlení. Abd-ru-shin nás ovšem varuje:

*"Chraňte se vynucovat tuto myšlenkovou čistotu **křečovitým bojem**. Tím byste ji nutili již do určitých kolejí a vaše námaha by se stala kejklářstvím, byla by věcí jen **uměle** vynucenou a nikdy by nemohla mít tak veliký účinek, jaký mít má. Vaše úsilí by přineslo škodu místo užitku, protože by tomu chyběla ryzost upřímného citu. Bylo by to opět jenom působení vašeho **rozumového chtění**, nikdy však práce vašeho ducha! Varuji vás před tím.*

.....

*Myšlenkovým chtěním nemůžete dát svým myšlenkám onu čistotu, kterou mám na mysli, ale čisté chtění musí ve vás vystoupit z vašeho citu **přírozeně** a bez omezení, nevtěsnané do slov, z nichž může vzejít jenom ohraničený pojem. To však nesmí být. Všeob-
sáhlé usilování k dobrému, to je to pravé, co potřebujete. Dobro má obklopit a proniknout každou vaši vznikající myšlenku ještě dříve, než se může stát formou. " [3]*

Co se však stane, když to **nečiníme**, když své jemnohmotné prostředí **neočist'ujeme**, ale stále více je otravujeme?

Vezměme si opět za příklad naši ekologii. Vidíte, že pro jemnohmotné děje si často beru příklady z fyziky. Mohu to dělat jen proto, že vše je **jedinou** realitou. Zákony jsou stejné. Jen forma projevu je jiná, vždy podle příslušné úrovně.

V našem hrubohmotném světě je život člověka vymezen mnohými navzájem propojenými stavy rovnováhy, které se pružně vyrovnávají. Dojde-li k jejich narušení zvenčí, pak se rovnováha vyrovná a opět nastane původní stav nebo se utvoří rovnováha nová, ještě možná. Když se však narušení člověkem - během času integrované - stane příliš velkým, když byly všechny vyrovnávající možnosti vyčerpány a veškerá rovnováha vyvrácena, pak člověk zničil sám sobě základy svého života; potom bude jako rušitel míru přírodou vyloučten, vyřazen, pro blaho snad jiných forem života.

Příroda odejme - i když až po delším čase a po vynaložení veliké trpělivosti - tomu, kdo si jí neváží, to, co tvoří základ života. A tak je tomu i v jemné hmotnosti. Po dlouhý čas lze mnohé napravovat, ale i zde existuje poslední mez.

Jak dojde v jemné hmotnosti k očištění, jestliže člověk sám neprojevívá pochopení? Abych mohl na tuto otázku odpovědět, chtěl bych, aby před vámi nejprve vystaly dva obrazy:

První: V moderní fyzikální kosmologii panuje názor, že naše známá hmota netrvá od věčnosti a že také nebude věčně existovat. Že se nejspíše vyvinula ze stavu nepředstavitelně vysoké hustoty ("big bang" - velký třesk) a že se pravděpodobně - v případě konečného uzavřeného vesmíru - znovu do takového stavu vrátí ("big crunch" - velký kolaps). "Big crunch", tento definitivní rozklad hmoty, si můžeme představit jako zhroucení hvězdného útvaru do "černé díry". 'Černé' proto, že má tak obrovskou hmotu, a tím na povrchu tak obrovské gravitační síly, že z ní již ani světlo nemůže uniknout. Hmota, která do takové černé díry spadne, už z ní nikdy nevyjde,

nýbrž rozloží se, to znamená, že je uvedena do stavu, který nejsme s to fyzikálně popsat. To je materiální, hrubohmotná stránka děje.

Druhý obraz tuto materiální stránku přesahuje: u většiny kulturních národů existuje v jejich náboženských názorech vize posledního soudu, konečného boje nebo oddělení dobra a zla. To je zvláště rozšířeno v křesťanství. Znáte pojmy jako "poslední soud" a z něho plynoucí "věčné zavržení", "věčná smrt", "vymazání z knihy života" a jiné podobné metafory.

Na první pohled nemají tyto dva obrazy - tedy fyzikální rozpad hmoty a věčné zavržení - nic společného. Ale je jasné, že se dotýkáme náboženských otázek. Neostýchám se však o tom hovořit, protože jsem přesvědčen o jednotě veškeré reality. Max Planck, velký myslitel naší moderní fyziky, řekl jednou při přednášce v Harnackově domě v Berlíně:

"Žádná hmota neexistuje sama o sobě. Veškerá hmota vzniká a trvá prostřednictvím síly, která uvádí do pohybu částí atomu a tyto udržuje pohromadě jako malou sluneční soustavu. Protože však inteligentní ani věčná síla ve vesmíru neexistuje, musíme předpokládat za touto silou vědomého, inteligentního ducha. Tento duch je prapříčinou vsí hmoty. To skutečné, reálné, pravé není viditelná a pomíjivá hmota, nýbrž neviditelný, nesmrtelný duch. Vždyť jak jsme viděli, bez tohoto ducha by hmota vůbec neexistovala.

Protože však duch nemůže existovat sám o sobě, ale každý duch patří nějaké bytosti, musíme nutně uvažovat o duchovních bytostech. A protože také duchovní bytosti nemohou vzniknout samy ze sebe, nýbrž musí být stvořeny, neostýchám se onoho Ducha, tajuplného tvůrce, pojmenovat tak, jak ho jmenovaly všechny kulturní národy dávných tisíciletí - Bůh. " [4]

S podivuhodnou lehkostí zde Max Planck vytvořil spojení mezi hlubinou hmoty a nejvyššími výšinami. Ale toto jsou otázky, které se týkají také našeho vlastního bytí. Odpovědnost za nalezení odpovědí leží na každém z nás. Jsou pro nás totiž příliš důležité, než abychom tuto námahu mohli přenechat komukoli jinému.

Pozoruhodné je, že ti, kdo poprvé vážně upozornili na nebezpečí, jaká by mohlo životní prostředí představovat pro tělo i ducha, většinou nepocházeli z mocenských struktur, ať už světského nebo duchovního druhu. Pomysleme v dnešní době na průkopníky ochrany životního prostředí. Dříve to byli proroci a Kristus sám, kdo s nejvyšší vážností varovali před hrozící zkázou. A přes velkou vážnost jejich napomínání je udivující, že církve tato varování nebraly příliš vážně. Zůstal tak - podobně jako u potlačené nervové choroby - mlhavý pocit, že nakonec mohou být přece všichni lidé "spaseni".

Ale příroda se nedá zmást lidskými názory. V knize "Ve světle Pravdy" čteme:

"Bod, na němž má započít rozklad každého světového tělesa, je přesně stanoven, a to opět na základě důslednosti přírodních zákonů. Je to zcela určité místo, na kterém se děj rozkladu musí začít rozvíjet, bez ohledu na stav onoho světového tělesa a jeho obyvatel.

Nezadržitelně žene k tomu koloběh každé světové těleso, takže se bez odkladu naplní hodina rozpadu, který jako při všem ve stvoření znamená ve skutečnosti jenom proměnu, příležitost k dalšímu vývoji. Pak nastane pro každého člověka hodina rozhodnutí "bud' anebo". Bud' bude vyzdvižen vzhůru ke Světlu, jestliže usiluje k duchovnu, nebo zůstává připoután ke hmotě, na níž ulpívá, když z přesvědčení prohlašuje za cenné jenom hmotné.

V takovém případě se nemůže v zákonitém důsledku svého vlastního chtění pozvednout z hmoty a bude s ní pak na posledním úseku cesty vtažen do rozkladu. To je pak duchovní smrt! Znamená vymazání z knihy života.

Tento v podstatě zcela přirozený děj se také označuje jako věčné zavržení, protože člověk takto vtažený do rozkladu "nutně přestává být osobností". Je to to nejohrovnější, co může člověka postihnout. Platí za "zavržený kámen", který není pro duchovní stavbu upotřebitelný a musí být proto rozemlet.

Toto odloučení ducha od hmoty, uskutečněné na základě zcela přirozených dějů a zákonů, je takzvaný "poslední soud", který je spojen s velkými převraty a změnami.

Že tento rozklad neproběhne v jediném pozemském dni, je jistě každému lehce srozumitelné. Vždyť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Ale jsme uprostřed počátku tohoto období. " [5]

Zde je řeč o procesu rozkladu, který probíhá v určitém období, a současně také o věčném zatracení. Jak se to slučuje?

Chtěl bych znovu použít obdobu z fyziky: mluvili jsme o černých dírách. V blízkosti takové černé díry dochází ke gravitačně podmíněné silné deformaci časoprostoru, a tak je čas silně relativizován. To znamená, že pro toho, kdo se do černé díry řítí, může být časový průběh jiný než pro vzdáleného pozorovatele. Například to, co pro jednoho může trvat jen krátký čas, u druhého vyžaduje nepředstavitelně dlouhou dobu. Obě výpovědi jsou tedy slučitelné, závisejí jen na stanovišti pozorovatele.

Taková černá díra (také ta obrovská, která je na konci vesmíru) se v posledních letech - především v populárně vědecké literatuře - znázorňuje jako velká nálevka, do níž se hmota řítí. Tuto zužující se nálevku si můžeme za její singularitou, tedy za jejím nejužším místem, analyticky prodloužit, a tak dostaneme znovu se otevírající nálevku, z níž expanduje zcela nový vesmír. Možnost takovéto úvahy nám daly poznatky kosmologie posledních desetiletí.

O to více udiví skutečnost, že dávno předtím o tom psal Abd-ru-shin:

"Při tomto koloběhu stvoření je možno představit si obrovskou nálevku nebo obrovskou dutinu, z níž v nezadržitelném proudu trvale vytryskávají prasemena, která v krouživých pohybech spějí k novému spojení a vývoji..."

Třením a spojováním se vytvářejí husté mlhoviny a z nich opět světová tělesa, která se působením neochvějných zákonů v naprosté důslednosti seskupují ve sluneční soustavy. Ty kroužíce samy v sobě musí se připojit k velkému koloběhu, který je věčný.

Jako je tomu v dění viditelném pozemskému oku u rostlinných, zvířecích a lidských těl, kde po semenu následuje rozvoj, utváření, zralost a sklizeň nebo zánik, který s sebou přináší proměnu a rozklad pro další vývoj, právě tak je tomu i ve velkém dění světovém. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, která jsou obklopena mnohem, mnohem větším jemnohmotným, tedy lidskému oku neviditelným okolím, jsou ve svém věčném koloběhu podrobena stejnému dění, protože v nich vládou tytéž zákony. [6]

Protože je hrubohmotný svět odvislý od světa jemnohmotného, vyplývá z toho také zpětné působení veškerého dění ve světě hrubohmotném na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo spolustvořeno z prasemene, vykonává rovněž věčný koloběh a nakonec bude i ono ssavě vehnáno do zadního konce již zmíněné nálevky, kde probíhá rozklad, aby bylo na druhé straně jako prasémě vypuzeno opět k novému koloběhu.

Jako při činnosti srdce a oběhu krve je tato nálevka jakoby srdcem hmotného stvoření. Rozkladný proces postihne tedy veškeré stvoření, i část jemnohmotnou, protože všechno hmotné se opět rozloží v prasémě, aby se znovu vytvářelo. Nikde tu není libovůle, ale všechno se vyvíjí ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které nepřipouštějí jinou cestu.

Proto v určitém bodě velikého oběhu nastává pro všechno vytvořené - hrubohmotné i jemnohmotné - okamžik, kdy se ve vytvořeném samovolně připraví a nakonec propukne rozkladný proces." [7]

Dámy a pánové, slyšeli jste dnes něco o jemnohmotných zákonitostech. Pokud jste pozorně naslouchali, zjistíte, že v zásadě i

hmotné škody na našem životním prostředí a z nich vznikající choroby mají jemnohmotné příčiny. Člověk neonemocní proto, že jsou nemocné stromy, nýbrž stromy jsou nemocné, protože je nemocný člověk. Niterně, nehmotně, ve své mentalitě. A má-li dojít k ozdravení, musí se začít nejprve zde. Jinak očištění nastane automaticky samo.

Během přednášky jste mohli poznat, že znalost jemnohmotných zákonitostí je důležitá i v léčebné praxi, protože nemoci mohou být způsobeny zpětnými účinky z jemnohmotného prostředí. Jinými slovy: že jemnohmotnou ochranou životního prostředí může být dosaženo duševního i tělesného zdraví.

Slyšeli jste věci, které jsou vám možná tak nové, že se jim budete moci otevřít teprve po přečtení zmíněné knihy. V tématu "Následky nehmotného znečišťování životního prostředí" jste dostali odpověď, jakou jste asi nečekali. Tyto následky se netýkají jen našeho života, ale celého našeho bytí. Poznali jste však také východisko. Je prosté a jednoduché. Ale protože je tak jednoduché, je zároveň obtížné.

Neboť abychom ho dokázali uskutečnit, nepotřebujeme žádné nákladné esoterické techniky, universitní studium, drahá technická zařízení, která bychom mohli předvádět. Jeho prováděním nebudeme ani vydělávat peníze, nedostaneme žádný doktorský titul, kříž za zásluhy nebo Nobelovu cenu. Nic neuvidí ani soused, kterému bychom to snad chtěli ukázat. Jen neúplatné zákony stvoření zaregistrují, že našimi myšlenkami nezpůsobujeme již další neviditelné znečišťování životního prostředí a že se pokoušíme propůjčit našim myšlenkám čistotu. Citlivý člověk to okamžitě vycítí a bude možná povzbuzen ke stejnému jednání. A když takto budou jednat mnozí, změní se svět. Proto bych vám ještě jednou chtěl dát na cestu jednu z nejjednodušších, ale nejdůležitějších vět "Poselství Grálu", která obsahuje veškerou jemnohmotnou ekologii i její důsledky:

**"Udržujte krb svých myšlenek čistý,
tím založíte mír a budete šťastni!"**

Literatura:

- [1] Abd-ru-shin, „Ve světle Pravdy“, Poselství Grálu. Přeloženo z něm. originálu „Im Lichte der Wahrheit“, Gralsbotschaft von Abd-ru-shin, sv. I-III (Verlag der Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart, 15. vydání 1990). 4. české vydání 1991 (vydání v jednom svazku).
- [2] sv. I, přednáška První krok, str. 70
- [3] tamtéž, str. 72
- [4] sdělení dr. Kargerera
- [5] sv. I, přednáška Svět, str. 76
- [6] tamtéž, str. 77
- [7] tamtéž, str. 78